

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΙΘΜ. 26

ΕΥΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12, ΠΡΟΒΑΗΦΩΤΕΡΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ, τῆ 26 Ἰουλίου 1875.

Σ Κ Ν Ι Η Ε Σ

Ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Λόρδος Λέρ-
βου ἐπεμψεν ὡς λέγουσι, τῷ ἡμετέρῳ αὐτόγραφον ἐπιστο-
λὴν, δι' ἧς συγγαίρει αὐτὸν διὰ τὰς ἐνεργουμένης ἐλευθε-
ρας ἐν Ἑλλάδι ἐκλογάς. Ἀκριβῆς παράφρασις τῆς ἐπι-
στολῆς ταύτης ἤθελεν εἶναι τὸ κατωτέρω δημῶδες δίστιχον

Ποῦ ἤκουσθη τοῦ ἐφάνη
εἰς τὴν ἄνδρον σινδριάνι!

* *

Πολλάκις ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ «Ἐσπέρφ» στερεότυπὸν
τινα φράσιν, καθ' ἣν ἡ πλησμονὴ ἐν Ἑλλάδι τῶν
κηφίνων θέλει ἐπιφέρει ἀφ' ἐαυτῆς τὴν καταστροφὴν
αὐτῶν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ τόπου. Τοῦτο ἐνθυμί-
ζει ἡμῖν τὴν πρότασιν ἀγαθοῦ τινος Ἰσραηλίου ἐν Μολ-
δαβίᾳ πρὸς ἐξόντωσιν τῶν λύκων, ἣν διετύπωσεν ὡς ἀκο-
λούθως: «Ν' ἀφελῶσιν οἱ λύκοι τὰ τρώγωνσι ἀνεροχλι-
τως τὰ πρόβατα, δίδόντες ἡμῖν ἀποφαγωθῶσιν ὅλα τὰ πρό-
βατα τότε καὶ οἱ λύκοι θέλουσι ἀποθάνει τῆς πείνης.»

* *

Ἐκ τῆς Δημαρχίας ἐστάλη ἡμῖν ἡ κατωτέρω ἐπικυρί-
θωσις.

«Προτρέπομεν ὑμᾶς εἰς ἀκριβεστέραν ἔρευναν τῶν με-
ταδιδομένων διὰ τοῦ φύλλου σας πληροφοριῶν. Οὕτω,
» ἐν μετὰ πλείονος ἐπιστάσιος ἐξητάζετε τὰ πράγματα,
» ἤθέλετε πληροφορηθῆ ὅτι δ' ὑποψήφιος Ἀττικῆς κ. Κα-
» τσανδρῆς οὐδόλως προσέκρουσε κατὰ σθεσθέντος προώ-
» ρως φανῶ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δ' κύριος οὗτος, ἀνα-
» γινώσκας τὴν πρόφω δ' Πειρίστρατος κατέφραεν εἰς τὰ

» στήθη τοῦ ἀκινδύνου; τινὰς πληγὰς, ἵνα κινήσῃ τὸ
» μίση; τοῦ δήμου κατὰ τῶν δῆθεν δολοφόνων του, ἔσπα-
» σε καὶ αὐτὸς τὴν μίτην του ἐκουσίως, ἵνα εἴρῃ ἀφορμὴν
» ἀ δὲμαγωγῆσῃ πρὸς τοῦ; ἐκλογάς καὶ διασῆρῃ τὸν κ.
» δῆμαρχον ὡς φωτισθέστην. Ταῦτα δυνάμεθα ἐν ἀνάγκῃ
» ν' ἀποδείξωμεν καὶ διὰ μαρτύρων.»

* *

Οἱ γάλλοι βουλευταὶ κατὰ τὸν τελευταῖον ἀτυχῆ πό-
λεμον ὠνόμασαν τοὺς ἀνδρείους αὐτῶν στρατιώτας «les
liois conduits par un âne» Τὴν αὐτὴν φράσιν ἐπα-
νελάμβαναν κατὰ τὴν τελευταίαν παράστασιν τοῦ Ρουῆ-
βλάς ἐλόκληρον τὸ φαληρικὸν ἀκροατήριον, βλέπον
τὸν κάλλιστον ἐξ ὧων ποτὲ ἤκουσε θιάσων διευθυνόμε-
νον ὑπὸ τοῦ κ. Σταγκαπιάνου.

* *

Κύριος καὶ κυρία, ἀρχαῖκου ἀμφοτέρουι κάλλους, δι-
δημασίζον τὴν παρελθούσαν τρίτην ἐπὶ τῆς φαληρικῆς
ἀμμου, ὅτε κακεντρεχῆς ἀνέκραξε μεγαλοφώνως: «Τὸ
ζεύγος ταῦτο ἀντιπροσωπεύει ἕνα «Aïdara», «Nai», ἀπε-
κρίθη δ' προσφωνούμενος «τὸν τοῦ Περικλέους.»

* *

Τὰ κατὰ τὴν μεγάλην ἀτμοπλοικὴν ἐταιρίαν ἐνομίσα-
μεν κατ' ἀρχάς, ἀπατηθέντες ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ὕψους
τῆς «Μα. λιγγεσιῶσις», ἀστειότητα πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν
κοινὸν, ὡς τὰς παρασκευαζομένας κατ' αὐτὰς τῷ κ.
Ἄλφρανῃ. Μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ἐπληροφόρηθημεν ὅτι
ἡ ἐπιχείρησις αὕτη δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἐνείρων ἀλλὰ ἐπὶ
ἀριθμῶν. Εὐχόμεθα αὐτῇ εὐτυχῆ διέπλουν διὰ τῶν
κοινοβουλευτικῶν ὑφάλων.

* *

Ὡς οἱ δικηγόροι τοῦ Τρόπικου, οὕτω καὶ οἱ φίλοι τοῦ
ὑποψηρίου κ. Σαράβα, πρὸς μετρίασιν τοῦ αἵσχους τῆς

στηλιτικής συμμαχίας του, διέδωκαν ότι ούτος έφρελλάθη, δημοσιεύσαντες μάλιστα προς κύρωσιν του ισχυρισμού αυτών επιστολήν τινα δῆθεν του κ. Σαράβα, δι' ης ούτος δικαιολογεί τήν ένωσίν του μετά του Πικουλάκου δι' επιχειρημάτων έλεγχόντων προφανή βλάβην των φρενών.

ΘΕΟΤΟΓΜΗΣ.

Κύριε Συντάκτα του „Ασμοδαίου“

σας τρομάζετε, αν εύθες εξ αρχής σας είπω, ότι είμαι έμογενής: ήσυχάσατε όμως έχω άθων τὸ βλαάντιόν μου από του αίματος των μετόχων του Λαυρίου και άθώοτερον τὸ στόμα μου από πάσης κακολογίας τῆς ελληνικής πρω-

τευούσης, εν η̄ δὲν εύρίσκονται, ως λέγουσιν οδυρόμενοι πολλοί των έμοταγών μου. ούτε σπαράγγια καλά έφ' έλον τὸ έτος, ούτε θαλαμηπόλοι γνωρίζοντες να φορώσιν ως πρέπει τὰ λευκά των χειρόκτια, ούτε κέφοι χαιόντες εκ θάμβους και σεβασμού προς τήν διάβασιν ήμῶν τὸ κατ' έμέ, γνωρίζω περισσότερο τήν Έλλάδα η̄ όσον έπιτρέπεται τούτο εις έμογενή, και διά τούτο έρχομαι εις τὰς Αθήνας, όταν βαρυνθῶ τὰ σπαράγγια και τὰ λευκά χειρόκτια των θαλαμηπόλων τούτο δὲ συχνότατα μου συμβαίνει, διότι έπωσθήποτε, υπήρξεν έποχή—πρόσρατος έτι—καθ' η̄ν ούτε σπαράγγια έτρωγον, ούτε θαλαμηπόλους είχον με λευκά χειρόκτια, και έπομένως δὲν κατώρθωσα ακόμη να συνειθίσω τήν υποχρεωτικήν πολυτέλειαν, η̄ν επιβάλλει τὸ έψίγονον χρῆμα. Έρχομαι λοιπόν εις τὰς Αθήνας από καιρόν εις καιρόν, δια να ιδῶ όλίγον καθαρόν ελληνικόν ουρανόν, να αναπνεύσω όλίγον κοινορτόν—ούτινος προς μέγαν μου τρόμον έφάνησαν άπειλούντα τήν ύπαρξιν τὰ νέα υδραυλικά έργα τῆς δημομαρχίας,—να σφίξω τήν χείρα παλαιών μου τινών συναδέλφων, οίτινες δὲν ήξέρω πως, μένουσι μικρέμποροι σίτου και ξυλείας, μη κατορθώσαντες να μεταβληθῶσιν από ιθαγενών εις έμογενείς, και τέλος πάντων—ας τὸ είπω χωρίς έντροπὴν—να χασηθῶ εν πάση άνέσει εις τὸν εύδαίμονα τούτον τόπον τῆς κατ' ανάγκην άργίας.

Εις πλήρωσιν των άθῶν τούτων και πατριωτικῶν πόθων ήλθα και έφέτος εις Αθήνας. Δυστυχῶς όμως, κύριε συντάκτα, έσφάλησαν αἱ προσδοκίαι μου, και τὰς Αθήνας μου, τὰς αγαπητάς μου Αθήνας, δὲν τὰς αναγνωρίζω σχεδόν πλέον θὰ σας έλεγον δε, ότι δὲν τὰς αναγνωρίζω διόλου, αν χάρις εις τήν έπιτυχίαν των νέων υδραυλικῶν έργων και τήν πρόνοιαν των άρμοδιών άρχῶν δὲν έζη πάντοτε άκαίως ὁ αθηναϊκός κοινορτός, άνδρούμενος μάλιστα δσημέραι και κορυφούμενος εις νέφη ουρανομήκη. Αὐτὸς και μόνος με παρηγορεῖ κάπως, καιτός μου έμποδίζει τήν θέαν του γλαυκοῦ αθηναϊκοῦ ουρανοῦ. Ποῦ όμως παλαιοὶ συναδέλφοι, ποῦ εύκαιρία χασημάτος! Οἱ παλαιοὶ μου σύντροφο είγεγιναν άγνωριστοί. Έγειναν διευ-

θυνται, διοικηταί, σύμβουλοι, υποψήφιοι, μεγάλοι άνθρωποι πολιτικοί κτί,ουσι μέγαρα, έχουσιν όχήματα, όμιλοῦν γαλλικά, απέκτησαν παράσημα λαβόντες, και οικόσημα μη λαβόντες, πολλοὶ δ' εξ αυτών έφόρεσαν και γυαλιά. . . εις ήμᾶς τοὺς άλλους έμογενείς. Ηθέλησα να σφίξω τὰς χείρας των, αλλά τὰς εύρον φορούσας χειρόκτια, και αὐτὸ κάπως μ' έψόχρανε. Πρώτη άπογοήτευσις. Δευτέρα όμως πολὺ εκείνης: πικροτέρα, εἶνε ότι δὲν κατώρθωσα ακόμη να χασηθῶ.—Εἶνε τούτο δυνατόν εν Αθήναις; λέγω πολλάκις κατ' έμαυτόν. Εἶνε δυστυχῶς, αφού ένα η̄δη μήνα δὲν ήδυνήθησαν έτι να διασταλῶσιν εν άνέσει αἱ σιαγόνες μου. Μη νομίσητε, δια τούτο, ότι εγὼ πταίω διότι δῆθεν έργάζομαι πολὺ, η̄ διότι άπασχολοῦμαι πολὺ υπό άλλων μη υποθέσητε, —δι' όνομα θεοῦ — ότι δὲν έχω καιρόν να χασηθῶ εκ των πολλῶν επισκέψεων ας δέχομαι, εκ των πολλῶν ακρόσεων, αἵτινες μου ζητοῦνται, η̄ εκ των άπαιτήσεων (η̄ επαιτήσεων, ως θα έλεγον ίσως οἱ έμοταγείς μου) αἵτινες μου υποβάλλονται. Έκτὸς καλῶν τινων συγγενῶν, ψυχῆ γεννητῆ δὲν εζήτησε να με ιδῆ, και οὐ μόνον κατ' οἶκον άλλ' οὐδὲ καθ' έδδὸν μου εζήτησε τις μίαν πεντάραν. Ίσως τούτο εἶνε σύμπτωσης: ίσως άλλοι έμογενείς ένοχλοῦνται: εγὼ όμως παρ' οὐδενός ήνωχλήθη—τὸ όμολογῶ προς έντροπὴν μου διότι, τέλος πάντων, τί όργή!—ήδυνάμην και εγὼ να δώσω εκατόν δραχμάς, δια να έχω τὸ δικαίωμα να δημοσιεύσω ότι έδωκα δέκα χιλιάδας, και να λέγω μυστικά ότι μ' έγδαραν εν Αθήναις. Δὲν συνέβη όμως τοιοῦτόν τι, και ας έψωνται δια τούτο οἱ Αθηναίως,

Δὲν εἶναι λοιπόν υποκειμενικός, ως λέγουσιν οἱ φιλόσοφοί σας κ. συντάκτα, ὁ λόγος ότι δὲν χασηθῶμαι, άλλ' άντικειμενικός. Όλος ὁ κόσμος τρέχει, έργάζεται, τυρβάζει, όμιλεῖ, συνταράσσεται, διασκεδάζει εν τῇ πρωτευούσῃ του ελληνικοῦ βασιλείου. Πῶς θέλετε να πληξῶ εγὼ και να χασηθῶ; Προβάλλω τὸ πρῶτὴ τήν κεφαλὴν μου εις τὸ παράθυρον του ξενοδοχείου μου, και βλέπω τὰς κυρίας των Αθηνῶν διατρεχούσας εν πλήρει στολή τὰς ὁδοὺς επισκεπτομένας αλληλοδιαδόχως τὰ έμπορικά καταστήματα, και δίκην μελισσῶν άποτιθεμένας εις τὰς κυφέλλας των έμπόρων τὸ μέλι του συζυγικοῦ η̄ πατρικοῦ πουγγίου. Καταβαίνω εις τήν ὁδόν, και ακούω τόσους νεαροὺς και άνυποδέτους εφημεριδοπόλας πωλοῦντας δημοσιολογικήν σοφίαν εις τὸ φιλόκαινον κοινόν, και ένθουμῶμαι τὸ τέθρηκε Φίλιππος; των παλαιῶν Αθηναίων. Εἰσέρχομαι εις τὰ καφενεῖα, πλήθοντα πάντοτε, και βλέπω εργαζομένους υπὲρ του αγαθοῦ τῆς πατρίδος ανθρώπους παντοειδείς, πάσης κλάσεως και πάσης ηλικίας. Ατενίζω εις τὰ γωνίας των ὁδῶν, και βλέπω σωρείαν θεατρικῶν προγραμμάτων, προσκαλούντων εις έσπερινὰς διασκεδάσεις τὸ εκ τῆς η̄μερινῆς εργασίας κεκμηκός αθηναϊκόν κοινόν. Θαυμάζω λοιπόν, θαυμάζω, και τὸ στόμα μου ανοίγον αδιακόπως εις θαυμασμόν, δὲν έχει καιρόν να διασταλῆ εις χάσημα. Quandam mutatus ab illo ὁ αγαθός οὔτος αθηναϊκός λαός!

Ανδραιοποιομαχία

“Η̄ν τῶ σὺντα συνιτωξής”

Καθημερῶν οργιστοίμενοι

Γκαυρόμενοι ίμωζοῦν εν Φεζιρίω

Vieni meco sol di rose

Διεοδητῆς αναστήρην δια τῶν χειρῶν τὸ έργεῖον αὐτίονρον

Θαδαρίωμα ναδάριμακος.

Έτομον και έντομα

Ευδαίμονες κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας! Ἔχετε θεατρικὴν season, ὡς ἡ Λόνδρα, ἔχετε ἐπτά ἡμέρας καθημερινὰ φόλλα, ἔχετε κομπορὸν ὅσον οὐδέποτε ὠνευθήσαν οἱ παρισιοὶ, καὶ πολιτικὸν βίον οἷον οὐδέποτε ἐφαντάσθησαν οἱ κάτοικοι τοῦ Βερολίνου, καὶ ὅμως τολμᾶτε, ἀκούω, νὰ παραπενησθε! Δὲν σὰς ἀρέσκει, λέγετε, ὁ Pétrovitz καὶ θέλετε τὸν Wachtel! Δὲν σὰς εὐχαριστεῖ ἡ Ritta καὶ θέλετε τὴν Patti! Δὲν σὰς ἀρεῖ τὸ θέατρον τοῦ Φαλήρου μὲ τὰς 1600 ἠριθμημένας τοῦ θέσεις καὶ θέλετε τὴν μεγάλην ἕπεραν τῆς Βιέννης! Δὲν σὰς φθάνει ἡ ξυλινὴ γέφυρα τοῦ φαληρικῆς σιδηροδρόμου καὶ ἀνευρέσεθε τὰς μεγάλας κρημαστὰς γεφύρας τῆς Ἀμερικῆς. Δὲν σὰς ἀρεῖ τέλος πάντων τὸ Σολωνεῖον καὶ τὸ καφενοδάκι τῆς Ἐκθέσεως καὶ ὁ Καγετάνος, καὶ ἡ ἰταλικὴ δραματικὴ εἰταιρία, καὶ ποθεῖτε Cremorn's Garden, καὶ Δάσος τῆς Βουλώνης, καὶ τίς οἶδε τί ἄλλο ἀκόμη. Ὁ Μάρκος Βότσαρης τοῦλάχιστον, ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ μελοποιία— ὡς τὴν ἀπεκάλεσεν ἡ Ἐφημερίς— δὲν σὰς συγκινεῖ; Ἐγὼ ἔκλαυσα προχθὲς ἐξ εὐχαριστήσεως ἐθνικῆς, βλέπων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς λερωμένας ἐκεῖνας φουστανέλλας καὶ τὰ πολυποικίλα καλαματιανὰ ἐνδύματα τῶν γυναικῶν τοῦ Σουλίου, συνεκινήθην δ' ἀληθῶς ὅτε εἶδον τὸν Γερμανὸν συναζόντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς ῥιφθαίσας ἀνοδοδέμας καὶ προσφέροντα πάσας εἰς τὴν prima donna, πλὴν μιᾶς καὶ μόνης, δι' ἧς ἐνόμισε καλὸν νὰ στολίσῃ τὴν ἀρχιερατικὴν τοῦ ζῶντος.

Ἀχάριστον καὶ δύσκολον ἀναντιρρήτως εἶνε τὸ κοινὸν εἰς ὃ ἀποτείνεσθε, κύριε Συντάκτα. Ἐγὼ σὰς ἐξομολογοῦμαι, ὅτι ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἵνα χασμηθῶ, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς Λονδίον, διότι δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς διασκεδάσεις! ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ ἠμπορέσω νὰ στενοχωρηθῶ, νὰ πλήξω ὀλίγον ἐν πάσῃ ἀνέσει, μὴ κινδυνεύων νὰ ἀκούσω καὶ τὸν Faust τοῦ Γκουνώ, ὃν ἀκούω ὅτι προετοιμάζει διὰ τὸ τρισόλιθον ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἡ εἰταιρία τοῦ σιδηροδρόμου μισθώσασα μάλιστα καὶ εἰδικὰς περὶ τοῦτο ἐπισημότητας.

Συγχαρησάτέ με, Κύριε Συντάκτα, διὰ τὴν ἐνόχλησιν, καὶ δέξασθε τοὺς ἀπαχαιρετισμοὺς τοῦ κατενθουσιασμένου.

Δούλου σας
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΡΑΔΙΟΥ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Φίλτατε „*Ἀσμοδαῖ*“,

Δὲν ἐκοιμήθην χθὲς ποσῶς, καὶ ποιητὴς δὲν εἶμαι, ὅν νὰ δοξάζουν, ὡς θαρρῆναι, μωρὰ τοιαῦτα φῆμαι πῶς δὲν κοιμᾶται, δὲν πεινᾷ, δὲν τρώγει καὶ δὲν πίνει. Ἐμὲ τὸ μεσονύκτιον φρικτὰ μὲ τέρπ' ἢ κλίνη. Ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθην χθὲς! καὶ εἶχα συγκινήσεις. . . καὶ ἐπιθυμῶ τὸ αἴτιον καὶ σὺ νὰ τὸ γνωρίσης.

Ὁ καύσων ἦτο ἀρκετὸς, λαμπρὰ ἦν ἡ σελήνη, τὰ θέατρα εἰσέγησαν, καὶ ἡ φωτεινὴ γαλήνη μὲ ἄφινε τὰ μυστικὰ ν' ἀκούω τῆς ψυχῆς μου, μ' ἐπὶ δὲ τὸ ἦμισυ θαρρῶ τῆς κεφαλῆς μου. Ἀλλ' ἀδιάφορον ἐγὼ μ' αὐτὰ δὲν ἐκοιμήθην καὶ εἰς σκέψεις φιλοσοφικὰς τοιαύτας ἐπλανήθην.

Δὲν με ἀρέσκουν αἱ πολλαὶ γυναῖκες εἰς Ἀθήνας! (ἐξαίρεσον, παρακαλῶ, ἐκάστου τὰς Ἐκεῖνας). Εἰς χώραν τῶν καλλιτεχνῶν Φυτάλη καὶ Βιτάλη εἶν' ἐντροπὴ τόσον πτωχὰ νὰ ἔχωμεν τὰ κάλλη. Στενάζει ὁ Μαλακατὲς, μαραίνεται ὁ Βισσάρης, ὁ Βρούτος ἐλπισμόνησε τί πρᾶγμα εἶναι Χάρις.

Ἡ μὲν γελαῖ, ὡς ἐγκλημα ὁ γέλως τῆς ἂν ἦτο, καὶ τὸν συστέλλει, τὸν κρατεῖ, τὸν κρόπτει, καὶ ἐγὼ πλήττω. Ἡ ἄλλη ὅταν ὀμίλῃ τοιοῦτον προσποιεῖται, τὰ χεῖλη σφίγγει καὶ ὀλονὸν σαλεύει καὶ κινεῖται, ὥστε θαρρῆναι ἐξέρχεται εἰς ὄρις μὲ τὰς λέξεις, καὶ τὴν ζωννύει. Τόλμησε μ' αὐτὴν λοιπὸν νὰ παίζῃς.

Τὸν Εὐρωπαϊδὸν μ' ἔκαμε μί' ἄλλη ν' ἀδικήσω, τὸ «κόσμον φέρει γυναίξιν σιγῆ» νὰ τὸ μισήσω. Τρεῖς ὥρας δὲν ὀμίλησε, δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα. Ἐφυγα καὶ ἐπερίμενα τὴν λέξιν τῆς ἀκόμα. Θὰ περμένω καὶ αὔριον, καὶ ὅπου ἂν πηγαίω, ἀλλ' ὅμως tout est poule mioux. Καλλίτερ' ἂς προσμένω.

Μί' ἄλλη μ' εἶπεν ἀγαπᾷ τὴν ποίησιν μὲ τρέλλαν. Μὲ τοῦ λαίμου τῆς ἐπαιξε τὸ τρίχαπτον (δαντέλλαν), καὶ διηυθέτει τὰς πτυχὰς πολὺ μακρὰς ἐσθῆτος. Εἶν' ἀληθὲς πῶς ἔκαμνεν αὐτὰ ἐπιχαρίτως). Ἡ ποίησις! ἡ ποίησις! ἐστὲναξε καὶ ἐλάλει, καὶ ἐπώλησεν εἰς γέροντα καὶ ποίησιν καὶ κάλλη.

Τώρα ἀκόμη προσπαθεῖ καὶ ἀκόμη νὰ μᾶς πείσῃ, ἐτοιμὴ καὶ τὸν γέροντα, ὡς λέγουσιν, νὰ πουλήσῃ. Ἀλλ' ἔχασε τὴν χάριτα, καὶ πάλιν προσποιεῖται. Τρεῖς στίχους κάθε ποιητοῦ συγχρόνου ἐνθυμῆται. Ὅστε τοὺς δέξω μου αὐτοῦ; καὶ ἂν τοὺς ἀναγνώσῃ, πῶς δὲν θὰ τοὺς ἐνθυμηθῇ, πιστεύω, νὰ θυμώσῃ. (ἔπειτα συνέχει)

ΦΑΟΣ.

Ἐκ Κεφαλληνίας ἐλάδαμεν χθὲς τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

«Πρὸς ἀνεπηρέαστον διεξαγωγὴν ἐκλογῶν Δήμαρχος Καρύδης μετεμόρφωσε δημοτικὸς κλητῆρας εἰς ἀστακοὺς.»